

LYNN AUSTIN

Chemarea deșertului

Traducere de Narcisa Țiulete

Capitolul 1

Deșertul Sinai

1890

Rebecca Hawes stătea tolănită în cortul ei, cu ochii deschiși, convinsă că vântul năprasnic avea să ia pe sus întreaga caravană și să o ducă la marginea deșertului.

Pustietatea dezolantă a Peninsulei Sinai se întindea pe mii de kilometri dincolo de ușa cortului, la o lume depărtare de casa ei din Chicago. Nisipul se izbea de pânza groasă, care se umfla și se scutura, gata să își ia zborul. Rebecca iscodi prin întuneric, cu ochii larg deschiși. Nu zări nimic. Furtuna de nisip spulberase orice rază de stea sau de lună, lăsându-i într-un întuneric înspăimântător, ca urgia cu care pedepsise Dumnezeu Egiptul: o beznă apăsătoare. La cei 45 de ani ai ei, crezuse că mai avea cel puțin 20 de ani de trăit, dar furtuna asta putea foarte bine să îi pună capac. Păcat! Mai avea multe de făcut. Își aduse aminte de camera de hotel luxoasă pe care o lăsase în Cairo cu două zile în urmă și înțelese de ce tânjiseră israeliții să se întoarcă în Egipt, după ce se treziseră în corturi, în pustie, chiar dacă ar fi însemnat să fie iar sclavi. Moise îi dusesese la Muntele Sinai pentru a se închina lui Dumnezeu, iar ea era în drum spre Mănăstirea Sfânta Ecaterina, ridicată în același loc. Secolele de istorie ale aceluși loc mistic o fascinau. Când se gândea că împăratul Iustinian construise bazilica Sfânta Ecaterina în 557 d.H.! Spera să supraviețuiască până dimineață, ca să apuce să o vadă. O bătaie ciudată îi

atrased atenția Rebecăi, un ritm sacadat însoțea urletul vântului și băcănitul pânzei. Se ridică cu greu în culcușul pleoștit. Când își dădu seama ce sunet era, se liniști: cornacii caravanei de beduini strângeau stâlpii corturilor, slăbiți din cauza vijeliei. Poate că, până la urmă, vântul nu o va lua pe sus. Cum de reușeau să vadă ceva în întunericul ca smoala era un mister profund pentru ea! Îi auzea vorbind cu cămilele, le răspundeau cu șuierături și gemete. Ciudate creaturi!

Apoi îi trecu altceva prin cap: dacă nisipul se strângea grămadă în jurul cortului și o îngropa cu tot cu echipament, cornaci și cămile?

Alungă gândul, scuturând din mână. Se putea muri și mai urât.

— Becky? Te-ai trezit? o întrebă în șoaptă pe sora ei mai mică, Flora, care stătea întinsă în culcuș, la nici o jumătate de metru de ea; dar nu o vedea deloc.

— Da, sunt aici. Rebeca bâjbâi înspre glasul Florei, îi găsi mâna și o mângâie ușor, liniștind-o.

— Se pare că suntem într-o aventură adevărată, nu-i așa? întrebă Flora.

Rebeca îi auzi râsul înăbușit al Florei și zâmbi larg.

— Da, cred că așa arată o aventură! Se puse pe un râs copios, apoi își îngropă fața în pătură, ca să-i stingă zgomotul. Simți că și Flora făcea la fel. Parcă erau niște școlărițe, care șușoteau pe întuneric, nu două surori de vârstă mijlocie.

— Dacă ne-ar vedea prietenii din înalta societate acum... pufni Flora.

— Ne-ar băga la balamuc!

— Cred că Thomas Cook ar trebui să adauge turul Peninsulei Sinai cu o caravană beduină de cămile la itinerariul celor cu pretenții, adăugă Flora. Nu crezi?

Rebeca râse tare de ideea ei, apoi iute își acoperi gura cu mâna.

— Șșș... o trezim pe Kate, șopti Flora.

— Sunt trează deja, domniță Flora.

Kate părea nervoasă.

— O, îmi pare rău, dragă. Doar că atunci când mă gândesc unde suntem și la absurditatea acestei furtuni...

— Da, ce-ar fi să facem niște vizite sau să strângem fonduri pentru una dintre organizațiile tale filantropice? întrebă Rebeca cu emfază.

Ea și Flora izbucniră din nou în râs.

— Hai să oprim, zise în cele din urmă Rebeca. Să nu ne trezim că își vâra Petersen capul în cortul nostru, întrebându-se dacă ne-am țicnit.

— Băiatul e valetul nostru de doi ani, Becky. Știe prea bine cât de țicnite suntem. Mai ții minte când ne-a văzut prima dată făcând gimnastică în pantaloni în curtea din spate?

Cu asta bufniră și mai rău în râs, iar Rebeca se văzu nevoită să își șteargă lacrimile. Simți un firișor de praf și îl linse cu buzele. Vântul sufla praf prin fiecare crăpătură, cusătură și deschizătură. Spera să nu îi strice aparatul de fotografiat.

— Iartă-ne, Katie dragă. Promit că ne potolim. Culcă-te la loc.

— Cum să dorm când simt cum mă ia vântul pe sus? mormăi Kate.

Rebeca nu o vedea pe așa-zisa lor cameristă prin întuneric, dar își imagina încruntătura ei urâtă, postura înțepenită și brațele încrucișate. Flora venise cu ideea să angajeze cameristă o ștrengăriță și o hoață de 18 ani. Rebeca începuse să creadă că era mai ușor să faci aur din paie.

— Nu crezi că e posibil să murim îngropate de vii până dimineață, nu? întrebă Flora. Îți aduci aminte că Palatul lui Nimrod a fost înghițit de nisip și că arabii locului nici nu și-au dat seama unde e până când nu a fost dezgropat de Henry Layard?

Rebeca zâmbi.

— M-am gândit și eu la asta. Poate că niște arheologi din viitor ne vor găsi peste o mie de ani și se vor întreba ce au pus la cale două surori nebune de legat.

— Hm... adu-mi aminte de ce am venit aici, zise Flora.

Rebeca simți zâmbetul din glasul surorii ei și se bucură că erau împreună. Le plăceau călătoriile exotice de când erau școlărițe — să cutreiere străzile-labirint ale Parisului, să călătorească pe Nil, într-o *dahabeeh* ca să vadă piramidele, să cutreiere *souk-urile* și aleile întunecate din Cairo și Ierusalim.

— Cred că am venit aici fiindcă tânjeam după o aventură? Întrebă în replică Rebeca.

Dar nu fusese singurul motiv. La jumătatea vieții, Rebeca se îndrăgostise. Profesorul Timotei Dyk era sclipitor, cult, cald, prietenos și îndrăgostit de ea, la rândul lui. Se potriveau prea bine. Probabil fusese creată din coasta lui! Dar nu putea să accepte cererea lui în căsătorie, nu încă, oricum. Poate niciodată. Expediția la Sfânta Ecaterina era ultima ei speranță. Dacă dădea greș, nu avea decât să rămână fată bătrână. Rebeca putea să îndure furtuni de nisip, pericolele deșertului și multe altele, numai să dărâme zidul dintre ei. Mai era vorba și de tânăra lor cameristă, Kate Rafferty. Cine știe ce putea face această călătorie în inima ei de gheață? Sau în viața lui Petersen, valetul lor tăcut, de 19 ani, pe care Flora îl salvase de la casa de copii? Cineva trebuia să încerce să ajungă la inima acestor tineri, înainte să se piardă pentru totdeauna. De ce Rebeca și Flora? O cămilă începu să ragă zgomotos în fața cortului lor.

— O, săracele animale, zise Flora. Nu au unde să se adăpostească de furtună.

— Că doar nu o să le inviți în cortul nostru, nu? Întrebă Kate. Știu ce miloasă ești, domniță Flora.

— Numai dacă își fac baie întâi, răspunse ea, râzând. Miros îngrozitor!

— Și apoi, sunt obișnuite cu condițiile din deșert, zise Rebeca. Dumnezeu le-a creat să îndure furtunile de nisip. Nu credea nicio clipă că *evoluseră* prin procesul de selecție naturală, așa cum sugera păgânul Charles Darwin. Teoriile lui scandaloase umpleau paginile tuturor ziarelor și mulți oameni de știință pe care ea îi cunoștea păreau să le dea crezare. Rebeca nu putea și nu voia.

— Ar trebui să încercăm să dormim, zise ea. Mâine avem o zi lungă.

Ieri merseseră șapte ore prin deșertul stâncos. Se treziseră înainte de răsărit și călătoriseră încă opt ore înainte ca furtuna de nisip să îi oblige să se adăpostească. Furtuna care îi urmărea le păruse frumoasă și înspăimântătoare în același timp, întunecând

cerul și umplând orizontul ca un nor de furtună palid și ciudat. Drumul de mâine avea să fie cel puțin la fel de lung ca cel de azi, în caz că furtuna se risipea, așa cum o asigurase șeicul beduin. Ritmul o epuiza, dar Rebeca tocmise caravana de cămile doar pentru 40 de zile, atât pentru călătoria înspre Muntele Sinai, cât și înapoi. La mănăstire, voia să îi rămână cât mai multe zile posibile pentru cercetare.

— Cât mai avem până ajungem? întrebă Kate.

— S-ar putea să ne mai ia o săptămână până la Sfânta Ecaterina.

— Și ne așteaptă furtuni ca asta în fiecare seară? Că, dacă e așa, mai bine am face acum cale-ntoarsă acasă. Mai ales că nici nu am încredere în cornacii cămilor. Șefu' lor se tot uită la mine.

— O furtună nu ne întoarce pe mine sau pe Flora din drum, zise Rebeca. Și nu cred că șeicul îți vrea răul. Se uită și el, fiindcă ești drăguță. Părul tău roșcat e deosebit.

Kate scoase un oftat hotărât. Culcușul cameristei scârțâi și foșni când se întoarse zgomotos pe partea cealaltă.

— Azi, când eram pe cămile, m-am gândit la israeliți, zise Flora. Cât de greu trebuie să le fi fost să se încreadă în Dumnezeu și să meargă mai departe într-un ținut atât de dezolant. Noi știm cum se sfârșește povestea lor, că au ajuns, în cele din urmă, în Țara Promisă, dar ei nu aveau habar ce îi aștepta. A trebuit, pur și simplu, să se încreadă în Dumnezeu și să meargă înainte.

Nici Rebeca nu știa cum avea să se sfârșească expediția ei în Sinai — dacă eforturile ei vor avea succes și vor însemna un pas înainte în relația ei cu Timotei sau sfârșitul dragostei lor. Le ură noapte bună celorlalte femei și se întinse în culcuș, încercând să își găsească liniștea. Se gândea cât de departe ajunseseră deja, cum traversaseră țara cu trenul de la Chicago la New York, cum ajunseseră în Franța cu un vapor cu aburi, cum străbătuseră Mediterana până la Cairo cu un alt vapor cu aburi, unde întârziaseră câteva zile încercând să dea de arhiepiscopul de Sinai, care le asigura intrarea la mănăstire. Abilitatea ei de a conversa cu el în greacă îl impresionase foarte mult. Nu numai că le înlesnise intrarea, dar își făcuse timp și să se roage pentru protecția lor de vânturile fierbinți ale deșertului, care suflau dinspre

Sahara. Fusesse un gest frumos, dar se pare că rugăciunile lui nu îl convinseseră pe Dumnezeu să oprească vântul. Tot în Cairo tocmiseră serviciile unui agent, domnul Farouk, care îi însoțea în călătorie. El le achiziționase toate echipamentele, angajase un bucătar, găsisse caravana de cămile și făcuse rezerve de mâncare și apă potabilă pentru toată expediția de 40 de zile. Rebeca, Flora și echipajul lor traversaseră apoi Golful Suez, unde se întâlniseră cu cornacii beduini și animalele acestora. Bărbații neîngrijiiți și arși de soare erau parcă desprinși din *O mie și una de nopți*, îmbrăcați în veștminte albe din cap până în picioare, cu turbane încolăcite pe cap și cu săbii prinse în brâu. După ce legaseră pe cămile zeci de lăzi cu pui și curcani, porniseră la drum.

Rebeca știa că era scandalos ca două femei necăsătorite și camerista lor să străbată ținuturi atât de aspre, însoțite doar de tânărul lor valet, tăcutul, dar credinciosul Petersen. Cine știe ce fel de om se dovedea a fi acest domn Farouk? Ca să nu mai pomenim de cei doisprezece cornaci beduini și șeicul lor, care insistase să meargă cu ei, cu carabina lui antică și ruginită, pe care o flutura periculos pe sus, din când în când. Dar Rebeca învățase să nu îi pese ce credeau oamenii. În ce privește siguranța, Dumnezeu știa deja lungimea zilelor ei. Nu avea de ce să se teamă. Îi părea rău totuși de Petersen. Crescuse pe străzile din Chicago și nu călărise niciodată un cal, darămite o cămilă. De două zile se chinuia să își găsească locul confortabil. Văzuse cum își masa dosul de câte ori se dădea jos. Nici ea, nici sora ei nu voiseră să îl supună unui asemenea chin, dar el insistase să vină cu ele, declarând foarte biblic: „Oriunde veți merge voi, voi merge și eu.” Știind cât de puțină încredere avea Petersen în Kate, Rebeca bănuia că venise cu ele ca să le protejeze de ea, nu de la străinii păgâni. Vântul sufla greu în continuare; pânda fremăta. Rebeca se înveli bine cu pătura, căutând liniște mai mult decât căldură. Cum era ca bărbatul pe care îl iubește să doarmă lângă ea, înghesuiți amândoi ca lingurile în sertar, ascultându-i respirația atât de bine cunoscută și simțindu-i bătaia inimii? S-ar putea să nu afle niciodată. Indiferent dacă Timotei avea să facă parte din viața ei sau nu, Rebeca spera ca descoperirile pe care le făcea la Muntele Sinai să

fi meritat, până la urmă, această călătorie lungă și periculoasă. Se frichini în culcușul strâmt, neputând să își găsească astâmpărul. Încercarea de a adormi era zadarnică, vântul șuierător și rafalele de nisip prea enervante. În ciuda planurilor ei bine alcătuite, Rebeca era, în acest moment, neputincioasă. Dar nu mai fusese în pericol și în alte călătorii? Poate că nu în pericol de moarte, ca această furtună de nisip, dar în situații înspăimântătoare cu siguranță. Se hotărî să se gândească la copilărie, când erau doar tata, Flora și ea — și servitorii lor în vârstă, care aveau grijă de ei, bineînțeles. Dacă erau ultimele clipe ale Rebecăi, măcar se gândea la cei pe care îi iubea. De când se știa, Flora fusese alături de ea: sora ei, cea mai bună prietenă, confidentă și parteneră de aventuri, mici sau mari...

Capitolul 2

Chicago 1860

Cu 30 de ani în urmă

Rebeca visa cu ochii deschiși la o viață mai palpitantă, în timp ce trăsura sălta pe străzile monotone, bine cunoscute ale orașului Chicago. Ziua primăvărată se anunța promițătoare, dar pe ea nu o aștepta decât o zi lungă, de cursuri plictisitoare, la școala privată pe care o frecventau ea și sora ei, Flora. La 15 ani, Rebeca devorase toate poveștile palpitate de aventură pe care pusesese mâna: cărți precum *Aventurile lui Robinson Crusoe*, *Ultimul Mohican*, *Ivanhoe* și *O mie și una de nopți*. Tatăl ei deținea în biroul lui de acasă o colecție minunată de scrieri clasice. Drept urmare, citise deja *Iliada* și *Odiseea* lui Homer. De două ori. Călătorise cu acei eroi și eroine, prin locuri exotice, pe aripile imaginației. Explorările din fotoliu îi potoleau pentru o vreme pofta, dar, până la urmă, nu erau niciodată îndeajuns.

— Mie când îmi vine rândul? bombăni ea cu voce tare.

— Rândul la ce? întrebă sora ei.

— Să trăiesc o aventură. Să fac ceva diferit, distractiv și palpitant. Mi s-a luat de atâta școală. Ție nu?

— Ba da, zise Flora, oftând apăsât. Avea 14 ani, dar, în ultima vreme, ca o eroină dintr-o melodramă, căzuse pradă suspinelor și privirilor pierdute în gol. Cred că am putea învăța mult mai multe pe cont propriu. Nu mai învățăm nimic interesant la școală.